

Neznani del Jezusovega življenja

Indija in Tibet

Nicolas Notovitch

 Bird Publisher
2023

Vsebina

Uvod ... 7

1. Potovanje v Tibet ... 13

2. Ladak ... 55

3. Festival v samostanu ... 69

4. Življenje svetnika Isse ... 89

I. ... 89

II. ... 89

III. ... 92

IV. ... 93

V. ... 95

VI. ... 98

VII. ... 101

VIII. ... 103

IX. ... 106

X. ... 108

XI. ... 112

XII. ... 114

XIII. ... 117

XVI. ... 121

Resime ... 123

Dodatna pojasnila k besedilu

»Življenje svetnika Isse« ... 157

*Dodatek h knjigi: Tudi Svami Abhedananda je obiskal
samostan Himis in našel ta isti rokopis ... 165*

Nekaj besed o tej knjigi in o avtorju ... 167

Uvod

Po končanju turške vojne (1877–1878) sem opravil serijo potovanj v dežele Orienta. Od majhnega in čudovitega balkanskega polotoka sem se čez Kavkaz odpravil preko dežel osrednje Azije in Perzije in leta 1887 končno prispel v Indijo. To je čudovita dežela, ki me je privlačila že od mojega otroštva. Namen tega potovanja je bil preučevati in spoznati prebivalce Indije ter njihove navade, preučevati tamkajšnjo veličastno in skrivnostno astrologijo ter spoznati imenitno in dostojanstveno naravo Indije. Ko sem po Indiji pohajkoval sem ter tja, sem prišel vse do gorovja Afganistana, od koder sem se skozi slikovita gorska prelaza Bolan in Guernai vrnil nazaj v Indijo. Od tam sem se nato odpravil navzgor ob reki Ind do mesta Raval Pindi in pohitel proti Punjabu – deželi petih rek, da bi tam v bližini mesta Lahkore obiskal Golden Temple v mestu Amritsar – grobnico kralja Pendžaba, Randjid Singha. Potem sem se obrnil proti Kašmirju in obiskal dolino "Večne svetlobe". Pot sem od tam nadaljeval popolnoma intuitivno, vse dokler nisem prispel v Ladak. Od tam pa sem se nameraval preko Karakorouma in kitajskega Turkistana vrniti nazaj v Rusijo.

Ko sem se nekega dne mimogrede ustavil v budističnem samostanu, sem v pogovoru s predstojnikom lam izvedel, da v arhivih v Lasi hranijo memoare. Le-ti omenjajo tudi življenje Jezusa Kristusa in narode Zahoda. Omenil je tudi, da v

nekaterih veličastnih budističnih samostanih med drugim hranijo tudi stare kopije in prevode teh zgodovinskih kronik.

Ker je bilo malo verjetno, da bi se še v to deželo kdaj vrnil, sem se odločil preložiti svoje potovanje proti Evropi in zato ta čas raje posvetil iskanju kopij teh kronik v samostanih ali pa raje oditi v Lhaso – potovanje po teh krajih, kot si to ljudje pogosto predstavljajo, je daleč od tega, da bi bilo nevarno in težavno. Vključuje samo tisti del normalnega tveganja, ki sem se ga že navadil in ki sem ga bil brez odlašanja pripravljen sprejeti.

Med mojim kratkim obiskom glavnega mesta dežele Ladak Leha sem obiskal tudi veličastni samostan Himis, ki leži na robu mesta. Tam mi je glavni lama omenil, da samostanska knjižnica hrani tudi kopije rokopisa, o katerem je tukaj govora. Da samostanskim avtoritetam ne bi bil sumljiv in se izognil težavam, ker sem Rus, zaradi česar bi mi lahko onemogočili nadaljevanje mojega popotovanja po Tibetu, sem oznanil, da se bom vrnil v Leh, od koder pa bom svojo pot nadaljeval v Indijo. Zato sem tudi zapustil glavno mesto Ladak (Leh je veljal za poletno prestolnico Tibeta, medtem ko je Ladak veljal za zimsko prestolnico: op. prev.). A ravno takrat sem nesrečno padel ter si poškodoval nogo, zato sem to uporabil kot izgovor, da sem se lahko vrnil v samostan, kjer so mi nogo tudi oskrbeli. To kratko bivanje med lamami sem izkoristil tudi za to, da sem pridobil dovoljenje njihovega vodje za ogled rokopisa o Jezusu Kristusu, ki so ga imeli v njihovi knjižnici. Ob pomoči prevajalca, ki mi je prevajal iz

tibetanskega jezika, sem si vse, kar mi je lama prebral, vestno zapisal v svojo beležnico.

O tem prevodu, katerega original so uredili brahmuni in še posebej budistični zgodovinarji Indije in Nepala, nisem dvomil, zato sem po svoji vrnitvi v Evropo imel namen publicirati prevod teh zapisov.

V skladu s tem sem po vrnitvi domov obrnil na nekaj obče priznanih duhovnikov in jih poprosil, ali lahko zapiske v moji beležnici pregledajo in mi povedó svoje mnenje o njih.

Monsignor Platon, znameniti metropolit mesta Kijev, je menil, da je moje odkritje zelo pomembno. A vseeno mi je publiciranje teh zapisov odsvetoval, ker bi takšna objava lahko škodovala meni osebno. "Zakaj?" sem ga vprašal. Ta velespoštovani visoki cerkveni dostojanstvenik je odklonil vsaka dodatna pojasnila. A ker sva se pogovarjala v Rusiji, kjer bi cenzorji lahko z vetom takšno knjigo prepovedali, sem se odločil, da bom z objavo raje počakal.

Kakšno leto kasneje sem se znašel v Rimu. Ta svoj rokopis sem pokazal kardinalu, ki je bil blizu Svetemu Očetu in on mi je glede tega rokopisa dobesedno dejal: "Kaj dobrega bi prineslo, če bi tole natisnili? Nihče temu ne bi dajal velikega pomena, vi pa si boste z objavo ustvarili veliko sovražnikov. A vi ste še vedno tako mladi. Če gre ob tem za vprašanje denarja, ki bi z objavo pripadal vam, lahko izprosim plačilo za vaše zapise, in to tolikšno vsoto, ki vam bo povrnila vse vaše stroške in poplačala izgubo vašega časa." Seveda sem takšen predlog zavrnil.

V Parizu sem svoj projekt omenil kardinalu Rotelliju, ki sem ga spoznal v Konstantinoplu. Tudi ta je nasprotoval tisku mojega dela s pretvezo, da bi bilo za kaj takšnega prezigodaj. "Cerkvi," je dodal, "so nove današnje ateistične ideje že prizadele zadosti škode in s tem boš dal opravljivcem ter klevetam evangelijske doktrine dodaten zagon. To ti pravim v dobro vseh krščanskih cerkvá."

Nato sem se odpravil na obisk h gospodu Julesu Simonu. Moje delo se mu je zdelo zelo zanimivo, svetoval pa mi je, naj za mnenje, kakšen bi bil najboljši način publiciranja teh memoarov, povprašam gospoda Renana. Že naslednji sem bil dogovorjen za obisk kabineta tega velikega filozofa. Ob zaključku najinega razgovora mi je gospod Renan predlagal, naj mu zaupam memoare, o katerih je govora, da bi lahko o tem odkritju poročal Akademiji.

Ta predlog, kot bi to lahko razumeli, je bil zelo mikaven in je laskal meni samemu. Navkljub temu sem z izgovorom, da ga je treba ponovno pregledati, rokopis odnesel s seboj. Slutil sem namreč, da bi, če bi predlog sprejel, mi pripadale le zasluge za najdbo zapisov, medtem ko bi zaslužnemu avtorju knjige "Življenje Jezusa" pripadla vsa slava in razlage tega knjižnega dela. Pomislil sem, da sem vendarle sam sposoben pripraviti prevod teh kronik za izid v knjižni obliki, hkrati s svojimi beležkami glede le-teh, in zato tega prikupnega predloga gospoda Renana raje nisem sprejel. Da pa vendarle ne bi tega velikega mojstra, ki sem ga globoko spoštoval, prizadel in užalil, sem se odločil, da odložim izid te knjige za čas po

njegovi smrti, kar je bilo glede na zdravstveno stanje in splošno vidno slabost gospoda Renana tudi pričakovati. Kmalu po njegovi smrti sem v pismu gospoda Julesa Simona znova povprašal za njegovo mnenje. Odgovoril mi je, da naj se sam odločim, ali bom te memoare predstavil javnosti ali ne.

Zato sem svoje zapiske uredil in jih zdaj izdal v knjižni obliki ter zadržal pravico utemeljitve avtentičnosti teh kronik. V svojih komentarjih podajam dokaze, ki nas lahko prepričajo o odkritosti in dobri veri budističnih zapisovalcev. Želim si, da bi se pred izrekom kritike mojega sporočila, kar pogosto *kar na hitro počnejo učenjaki* (ang: "The society of savans can"), odpravili na znanstveno odpravo z namenom preučiti te rokopise v kraju, kjer sem jih odkril, ter bi tako z lahkoto potrdili njihovo zgodovinsko vrednost.

Nicolas Notovitch

P. S.: Na tem svojem popotovanju sem posnel veliko izjemnih fotografij, a ko sem po vrnitvi iz Indije želel preučiti negative, sem osuplo ugotovil, da so bili popolnoma uničeni.

1. Potovanje v Tibet

V času svojega krajšega bivanja v Indiji sem se imel pogosto priložnost pogovarjati z budisti, katerih opisi Tibeta so tako razpihali mojo domišljijo, da sem se odločil za obisk te še vedno skoraj popolnoma neznane dežele. Pot do Tibeta sem začrtal skozi Kašmir, ki sem ga že dalj časa nameraval obiskati.

14. novembra 1887 sem vstopil v vagon, poln vojakov, in se odpravil na pot od mesta Lahore do mesta Rawalpindi (oboje v današnjem Pakistanu, op. prev.), kamor sem prispel ob poldnevu naslednji dan. Po kratkem počitku in ogledu mesta, ki je bil zaradi stalne vojašnice videti kot vojna postojanka, sem se oskrbel s potrebščinami za pot, na kateri so konji namesto železnice glavno prevozno sredstvo. S pomočjo temnopoltega služabnika iz Pondicheryja sem vse potrebno spakiral, najel tongo (dvokolesni voz, ki ga vlečeta dva konja), se vkrcal na zadnji sedež tega voza in se po slikoviti in dobro urejeni poti, po kateri je potovanje potekalo hitro, odpravil proti Kašmirju. Uporabiti smo morali kar nekaj svojih spretnosti, da bi si utrli pot ob veliki vojaški karavani enote vojakov – katere tovor so naložili na kamele – in ki se je vračala z bazne postaje na podeželju v mesto. Kmalu smo prispeli na konec doline Punjab in se začeli vzpenjati po neskončnih ovinkih proti prelazom Himalaje. Vzpon je postajal vse bolj in bolj strm. Za nami se je razprl čudovit panoramski pogled na

pokrajino, ki smo jo pravkar prečkali in za katero se je zdelo, kot da vse bolj izginja v daljavi. Ko so se zadnji sočni žarki dotaknili vrhov gorá, je naša tonga prispela na konec cikcakaste poti, za katero je bilo še vedno mogoče videti, kako se vije daleč navzdol skozi z gozdom poraščeno strmino. Ustavili smo se v mestecu Murree, kamor so angleški uradniki z družinami prihajali uživati v senci dreves in na prigrizek.

Običajno so ljudje svojo pot iz mesteca Murree nadaljevali v smeri mesta Srinagarja. A ker so v času zimskega obdobja prav vsi Evropejci zapustili Kašmir, so prekinili tudi prevoze s tongami, zato to takrat ni bilo mogoče. Začetek tega svojega potovanja sem načrtoval za takoj po koncu poletnega obdobja in zato je bil Anglež, ki sem ga srečal ob poti, ko se je vračal v Indijo, nadvse osupel, ko me je zagledal, kot da bi uganil, da bodo moji namenili nadaljevati pot proti Kašmirju takrat brezuspešni.

Ker sem moral opustiti tongo, sem najel osedlane konje – kar je povzročilo kar nekaj težav – in zvečer še istega dne smo zapustili Murree, ki leži na nadmorski višini pet tisoč metrov. Ta del našega potovanja ni bil nič kaj prijeten. Cesta je bila na več mestih pretrgana z globokimi brazdami, stemnilo se je in naši konji so svojo smer bolj ugibali kot videli. Ko se je popolnoma stemnilo, nas je na odprtem področju, kjer je bilo le nekaj nizkega rastja pod dvema stoletnima hrastoma, presenetil še silovit naliv, zato smo v globoki temi ostali brez zavetja. Da ne bi koga iz naše skupine izgubili, smo se medsebojno občasno eden drugemu oglašali s klici.

V tej čisti temi smo se postavili pod dva skalnata oboka, ki sta bila tik nad našimi glavami, ker smo dobro slišali, da na naši levi strani teče deroči hudournik, zaradi katerega se je oblikoval neki slap, ki pa ga nismo mogli videti. Potem pa smo se odpravili naprej in bredli po blatu, medtem pa sem bil zaradi hladnega dežja že čisto premražen. Potem smo v daljavi zagledali majhen ogenj, zaradi katerega smo vsi kar nekako oživel. A kako varljive so lahko luči v goráh! Zdi se ti, da opazaš, da ogenj gori dokaj blizu, potem pa nenadoma izgine, se pojavi znova, na desni, na levi, zgoraj, pod tabo, kot bi se igral skrivalnice s trpečim popotnikom. Ves čas je naša pot tisočkrat vijugala levo in desno, veter je pihal iz ene, pa spet iz druge strani, in ogenj – ki je bil nepremičen – nas je nenehno motiviral, da smo nadaljevali svojo pot. A vse te »težave« so nam zgolj preprečevale, da bi uvideli, da le mi sami skorajda nenehno spreminjamo svojo smer.

Sam sem že skoraj obupal, da se bom vendarle približal temu tako želenemu ognju, ki se je vedno znova pojavljal, potem pa se je končno pojavil tako blizu, da so se naši konji pred njim ustavili.

Angležu sem se moral iskreno zahvaliti za navodila za pot in znamenja, ki so se izkazala za resnična, in so nas pripeljala do majhnih bungalovov – majhnih hišic, ki so popotnikom nudile zavetje. Res je, da v takšnem »hotelu« nisi mogel pričakovati kakšnega posebnega udobja; a tega od poti utrujeni popotnik niti ne pričakuje, temveč je presrečen, ko ugotovi, da mu je na voljo kakšna čista in suha soba.

Hindujci nedvomno niso pričakovali, da bo kakšen popotnik ob tako pozni uri potrkal na njihova vrata in so zaradi tega te bungalove zaklenili ter odnesli ključe s seboj, zato smo morali vanje vdreti na silo. V enem od njih sem se vrgel na posteljo, na kateri sta bila vzglavnik in odeja, ter skorajda v hipu zaspal. Naslednje jutro po sončnem vzhodu smo najprej spili čaj in pojedli vsebino konzerv, potem pa nadaljevali svoj pohod. A tokrat smo se kopali v sončnih žarkih, ki so sijali na nas z nebá. Na tej svoji poti smo občasno šli skozi kakšno vas; potem tudi skozi krasen ozek prehod, nakar smo svojo pot nadaljevali po cesti, ki je vijugala po obrobju gorá. Na koncu smo se končno spustili do reke Djeloum (Jhelum). Njena voda se je veličastno pretakala sredi skal, ki so ji bile na poti, med visokimi skalami, katerih zidovi, katerih vrhovi, vsaj tako je bilo videti, so se na veliko mestih dotikali samih vrhov Himalaje, nebes, ki so se v ozadju pokazala kot izredno čista in mirna.

Ob poldnevu smo prispeli v vasico, ki se je imenovala Tongue – raztezala se je po bregovih reke – ki je bila videti kot enkratna vrsta koč, ki so bile podobne škatlam z vhodom na njihovem pročelju. Tam so vaščani prodajali hrano in vse vrste trgovskega blaga. V tej vasici je mrgolelo hindujcev, ki so na svojih glavah imeli različne barvne oznake, ki so označevale pripadnost določenim kastam. Tudi tukaj smo lahko opazili čudovite ljudi Kašmirja, ki so bili oblečeni v njihova dolga bela krila, na glavah pa so nosili snežna pokrivala. V tej vasi sem za dobro ceno najel dvokolesno enovprežno kočijo,

ki jo je upravljal hindujec iz Kašmirja. To vozilo je narejeno tako, da je moral vsakdo, ki se je nanj usedel, prekrižati svoje noge na turški način. Sedež na tej kočiji je bil tako majhen, da sta na njem lahko hkrati sedeli največ dve osebi. Ker na njej ni bilo nobenega naslona za hrbet, je bila ta vrsta prevoza lahko tudi izredno nevarna; a vsemu temu navkljub sem, ker sem želel čim prej prispeti na cilj svoje poti, sprejel to vrsto prevoza in se usedel na okroglo leseno ploščo, podobno mi-zici, na dveh kolesih, ki jo je vlekel konj. A nisem se prepeljal niti osemsto metrov, ko sem že resno obžaloval, da sem konjsko sedlo zamenjal za to vrsto prevoza. Zaradi prekrižanih nog in truda, ki sem ga vložil v ohranjanje ravnotežja, sem namreč postal izjemno utrujen. Na mojo žalost pa je bilo za obžalovanje že prepozno.

Bil je že večer, ko sem prispel v vas Hori. Ker sem bil popolnoma izmučen; zlomljen od nenehnega poskakovanja, in ker so moje noge bile takšne, kot bi jih napadlo milijon mravelj, sem bil popolnoma nesposoben uživati v slikovitosti pokrajine, ki se je razprostirala pred nami, ko nas je pot vodila mimo Djelouma, mimo obrežij reke, ki so jih na eni strani omejevale strme skale, na drugi pa gozdnati bregovi gorá. V Hori sem opazil karavano popotnikov, ki so se vrnil iz Mecce.

Ker so bili prepričani, da sem zdravnik, in ker so opazili mojo naglico, da bi čim prej prispel v Ladak, so me povabili, naj se jim pridružim. Obljubil sem jim, da se jim bom v Srinagarju.

Noč sem preživel v strahu, sedeč na svoji postelji s

4. Življenje svetnika Isse

- najboljšega med človeškimi sinovi -

I.

1. Zaradi velikega zločina, storjenega v deželi Izrael, se je zatresla zemlja in so zajokala nebesa.

2. Tam je bil mučen in umorjen veliki ter pravični Issa, v katerem se je utelesila duša univerzuma;

3. le-ta se je v dobro ljudi inkarnirala v preprostem smrtniku z namenom uničenja zlega duha v ljudeh;

4. da bi človeka, ponižanega z njegovimi grehi, vodila nazaj k miru, ljubezni in zadovoljstvu ter ga povezala z edinim in nevidnim Stvarnikom, katerega usmiljenje je neskončno.

5. Trgovci, ki so prihajali iz Izraela, so o tem, kar se je pripetilo, poročali takole:

II.

1. Ljudje Izraela – ki so prebivali v rodovitni deželi, imeli dve žetvi na leto in pasli svojo živino na prostranih pašnikih – so s svojimi grehi nadse priklicali jezo Gospoda.

2. Naložil jim je hudo kazen, odvzel jim je njihovo zemljo, njihovo živino in njihovo premoženje. Postali so sužnji bogatih in mogočnih faraonov, ki so vladali v deželah Egipta.

3. Faraoni so z ljudmi Izraela ravnali slabše kot z zvermi, jih obsodili na težaško delo in jih okovali v železne okove; njihova telesa so bila prekrita z raztrganinami in ranami.

Ni jim bilo dovoljeno živeti pod streho in stradali so do smrti;

4. lahko bi bili še naprej podvrženi konstantnemu terorju in prikrajšani vsega človeškega dostojanstva;

5. a v vsej svoji bedi so se ljudje Izraela spomnili na njihovega celestinskega zaščitnika ter ga prosili za odpuščanje in milost.

6. V tem času je v Egiptu vladal veličastni faraon, ki je slovel po številnih zmagah v bitkah, brezmejnem bogastvu in ogromnih palačah, ki so jih zgradili njegovi sužnji.

7. Ta faraon je imel dva sinova; mlajši, po imenu Mossa, si je veliko znanja pridobil iz pripovedk o Izraelu.

8. Faraonovega sina Mosso so zaradi njegovega dobrega srca in usmiljenja do vseh trpečih ljudi imeli radi vsi v Egiptu.

9. Ko je Mossa opazil, da ljudje Izraela vsemu svojemu trpljenju navkljub niso prenehali verjeti v svojega Boga in so nenehno vztrajno zavračali sprejetje egipčanskih bogov, ki jih je ustvarila človeška roka,

10. je tudi on začel verjeti v njihovega nevidnega Boga, ki ga niso trpljenju navkljub izdali, čeprav so postajali vse bolj šibki.

11. In učitelji Izraela so Mossino vnemo še dodatno spodbujali ter molili zanj, da se bo pri svojem očetu, faraonu, zavzel zanje in za pripadnike njihove vere.

12. Princ Mossa je odšel k svojemu očetu ter ga prosil, naj zmanjša bremena teh nesrečnih ljudi; to pa je samo še povečalo faraonov bes, zaradi česar je potem naročil, naj jih še bolj mučijo.

13. Potem pa se je Egiptu zgodila velika katastrofa. Poplava je zdesetkala njegovo prebivalstvo, tako mlade kot stare, zdrave in bolne; zato je faraon svoje nezadovoljstvo usmeril na svoje lastne bogove, ki naj bi se obrnili proti njemu.

14. A princ Mossa je ob tem svojemu očetu dejal, da je bil Bog njegovih sužnjev tisti, ki je na ta način posredoval v dobro svojih ubogih ljudi in jim na ta način pomagal maščevati se Egipčanom.

15. Potem je faraon svojemu sinu Mossi ukazal, naj zbere skupaj vse izraelske sužnje, jih povede oziroma odpelje drugam in poišče kakšen od glavnega mesta Egipta zelo oddaljen kraj, kjer jim naj potem vlada.

16. Kmalu zatem je Mossa židovskim sužnjem povedal, da je v svojem imenu in imenu Boga Izraela dosegel njihovo svobodo; po tem pa je z njimi skupaj zapustil domače mesto in jih popeljal iz egiptovske dežele drugam.

17. Vodil jih je nazaj v deželo, ki jim je bila zaradi njihovih številnih grehov odvzeta. Potem jim je priskrbel zakone in jih posvaril, naj vedno molijo k Bogu, temu nevidnemu Stvarniku, katerega dobrota je brezmejna.

18. Po smrti princa Mosse so se Izraelci njegovih zakonov strogo držali; za nagrado jim je njihov Bog odvzel vse bolezni, za katerimi so trpeli v Egiptu.

19. Potem je njihovo kraljestvo postalo eno izmed najmočnejših na tem planetu; njihovi kralji so sloveli po svojih zakladih, medtem pa je v Izraelu znova zavladal mir.

Dodatek h knjigi: Tudi Svami Abhedananda je obiskal samostan Himis in našel ta isti rokopis

*Na naslovnici knjige »The Yourney into Kashmir and Tibet«
Svamija Abhedanande med drugim lahko preberemo tudi
naslednje:*

»Svami Abhedananda, vzvišeni apostol Sri Ramaskris-
hna Paramahansadev, je prvič obiskal London leta 1896, ko
se je odzval na dobrodelni klic svojega brata Svamija Viveka-
nande. Po petindvajsetletnem duhovnem nujenju pomoči v
Angliji, Ameriki in mnogih drugih evropskih deželah se je leta
1921 vrnil v Indijo in potem svoji domovini služil do konca
svojega dogodkov polnega življenja.

Med svojim bivanjem v Ameriki je Svami v roke dobil
knjigo »Unknown Life of Jezus Crist«, ki jo je napisal ruski
popotnik Nikolas Notovitch, v kateri slednji razkriva dejstvo,
da je Jezus šestnajst let ljudem nepoznanega obdobja njego-
vega življenja, tj. med svojim trinajstim in osemindvajsetim
letom, preživel v Indiji. V tej knjigi je navedeno, da je avtor te
knjige o življenju Jezusa našel rokopis v samostanu Himis v
Ladaku, kjer je nekaj časa bival zato, ker so ga zdravili tam-
kajšnji lame. Da bi preveril, ali je to res, je Svami Abheda-
nanda takoj po svoji vrnitvi v Indijo odšel na svoje potovanje
v Tibet. 14. julija 1922 je odšel čez prelaz Jojila Pass vse do

Belur Math-a, kjer je sicer bil namestnik predstojnika tamkajšnjega Ramakrishna Math in misijona Ramakrishna. Po uspešno opravljenem potovanju se je 11. decembra 1922 vrnil v Belur Math. Na tem potovanju je obiskal tudi samostan v Himisu, kjer je Svami odkril starodavni rokopis, zapisan v tibetanskem jeziku, kjer je s pomočjo prevoda tamkajšnjega lame odkril do takrat neznano poglavje in si zapisal enak prevod v delih, ki so v tej knjigi vključeni v 12. in 15. poglavju (gre za skorajda identično besedilo, kot ga je zapisal Notovitch v tej knjigi v poglavju »Življenje svetnika Isse; op. prev.).«

V uvodu te knjige Svamija Abhedanande pa najdemo tudi naslednji pasus:

»Svami Abhedananda je enako, kot je to storil tudi ruski popotnik Notovitch, v samostanu Himis našel isti starodavni rokopis, zapisan v tibetanskem jeziku. Ta rokopis razkriva neznani del življenjske zgodbe Jezusa. Svami je s pomočjo tolmača lokalnega lame ta rokopis, ki ga v tej knjigi najdete v 12. in 15. poglavju, tudi prevedel. Našel je tudi mavzolej oziroma grobnico, posvečeno spominu na Jezusa, in sicer v kraju Khana-yari v Kašmirju. To prevod je skupaj s fotografijo prej omenjenega mavzoleja sestavni del te knjige.«

Nekaj besed o tej knjigi in o avtorju

Starodavni rokopisi razkrivajo, da je Jezus preživel sedemnajst let v Indiji in Tibetu. Med svojim trinajstim in devetindvajsetim letom je bil tako učenec kot tudi učitelj budističnih in hindujskih svetih mož. Zgodbo o njegovem potovanju iz Jeruzalema v mesto Benares so zapisali brahmanski zgodovinarji. V tistih krajih ga še danes poznajo in imajo radi kot svetnika Issa, kot njihovega »buddho«.

Leta 1894 je Nicolas Notovitch objavil knjigo z naslovom »Neznani del življenja Jezusa Kristusa«. Bil je ruski zdravnik, ki je večkrat po dolgem in počez prepotoval območje Afganistana, Indije (predvsem njen današnji severni del) in Tibeta. Potoval je skozi čudovite prelaze Bolna, čez Punjab, navzdol v pusto kamnito pokrajino Ladak in v čudovito dolino Kašmirja pod visokimi vrhovi Himalaje. Med enim izmed svojih potovanj je obiskal tudi Leh, glavno mesto Ladaka, kjer je v bližini budistični samostan Himis. Tam je imel nesrečo, v kateri si je zlomil nogo. To mu je omogočilo, da je v tem samostanu lahko ostal več časa.

Ko je bival v samostanu Himis, je Notovitch izvedel, da obstajajo starodavni zapisi o življenju Jezusa Kristusa. Med ogledom veličastnega samostana je ugotovil, da imajo tam tudi tibetanski prevod te legende, iz katere si je v potovalni

zvezek skrbno zapisal dvesto verzov iz tega nenavadnega besedila, znanega kot »Življenje svetnika Isse«.

Pokazali so mu dve obsežni rumeni zbirki teh zapisov, ki vsebujejo biografijo svetnika Isse. Enega izmed tamkajšnjih menihov je poprosil, naj mu prevede te tibetanske zbirke, medtem ko si je on skrbno zapisov vsak verz teh zapisov v svoj popotniški dnevnik.

Ko se je pozneje vrnil na zahod, je s tem besedilom sprožil veliko polemik glede avtentičnosti osnovnega dokumenta. Obtožili so ga, da gre za potegavščino in zasmehovali kot sleparja. V svojo obrambo je on organiziral znanstveno odpravo, da bi dokazal, da originalno tibetansko besedilo v resnici obstaja.

Eden izmed skeptikov, ki je dvomil o resničnosti avtorjeve zgodbe, je bil tudi Svami Abhedananda, zato se je odpravil na potovanje v arktično pokrajino Himalaje, odločen, da bo našel kopijo himijskega rokopisa ali pa to prevaro razkrinkal. V svoji knjigi o potovanjih, ki se imenuje »Kashmir O Tibetti«, opisuje svoj opis himijske gonpe in k temu dodaja tudi bengalski prevod dvestoštiriindvajsetih verzov, ki so po vsebini v bistvu enaki Notovitchevemu besedilu. Zaradi tega je bil Abhedananda prepričan o avtentičnosti legende o Issi.

Leta 1925 je še en Rus, po imenu Nicholas Roerich, prišel v Himis. Roerich je bil filozof in slaven znanstvenik. Tudi on je menda videl iste dokumente, kot sta jih videla Notovitch in Abhedananda. In v svoj lastni potovalni dnevnik je zapisal

isto legendo o svetniku Issi. Ko je govoril o Issi, je Roerich citiral tudi spodaj navedene legende, ki naj bi obstajale že mnogo stoletij.

... Veliko časa je bival v indijskih starodavnih mestih, kot je na primer mesto Benares. Vsi tam so ga imeli radi, ker se je Issa prizadeval vzpostaviti harmonijo med kasto Vaisha in med pripadniki kaste Shudra, ki jih je učil in jim pomagal. Toda Brahmini in Kshatriyasi so mu dejali, da jim Brahma prepoveduje stik s prvimi, ker so bili ustvarjeni iz njegovega trebuha in stopal. Vaishom je bilo dovoljeno poslušati Vede samo ob praznikih, Sudram pa ni bilo prepovedano le prisostvovati branju Ved, temveč jih še pogledati niso smeli.

Issa je dejal, da so ljudje svoje tempelje napolnili z ogabnostjo. Zaradi spoštovanja do kovin in kamnov so žrtvovali svoje brate, v katerih tudi gori luč Najvišjega Duhá. Tamkajšnji ljudje so poniževali tiste, ki so svoje delo opravljali v poti svojega obraza, in to zato, da bi pridobili naklonjenost lenuhov, ki so sedeli za svojimi bogato obloženimi mizami. Toda tistim, ki so svoje brate prikrajšali za splošen blagoslov, je treba odvzeti ta blagoslov.

Vaishi in Sudre so ob tem ostrmeli od začudenja in vprašali, kaj lahko naredijo. Issa jim je dejal naslednje: »Ne častite idolov (kipcev). Ne imejte se za manj oziroma večvredne. Ne ponižujte svojega soseda. Pomagajte ubogim.

»Pri svojih štirinajstih je mladi Issa, Blagoslovljeni, prispel na to stran Sindha in se nastanil v deželi Aryas, v Bogu ljubljeni deželi.«

»Issa – ki ga je Stvarnik izbral, naj grešnika, ki se je utopil v greh, ponovno priklič k čaščenju resničnega Bogá – je bil, ko je prispel v deželo Izrael, star devetindvajset let.«

»Vstopite v svoj tempelj, v svoje srce; očistite ga z dobrimi mislimi, s potrpežljivostjo in z nezlomljivo vero, ki jo dolgujete svojemu Očetu.«